
Húsvét III. hete

Kedd

ApCsel 7,51–8,1a ■ Jn 6,30-35

„Mindig ellenállatok a Szentléleknek ti is, akárcsak atyáitok.”

A szentírás leginkább elítélő kijelentései mindig a Szentléleknek való ellenállásra, a Szentlélek elleni bűnökre vonatkoznak, s kivétel nélkül mindig a magukat vallásosnak tartó embereket érintik. Ők résztvevői ugyan az üdvösségtörténetnek, de nem mindenestül hajlandók ennek áramában haladni; vagy megállnak és le akarnak táborozni, vagy pedig megkérdőjelezzik az útirány helyességét, és nem tudják értelmezni azokat a „jelzőtáblákat”, melyeket Isten ad nekik, hanem egyre csak újabb és újabb jeleket követelnek. E két hibás magatartásformát egymás mellett látjuk a mai szentírási olvasmányokban; az elsőről a Szentleleckében olvasunk, ahol István diakónus leplezi le a nép és vezetői érzéketlenségét, a másodikról pedig az Evangélium beszél, amikor a tömegből sokan a kenyérszaporítás csodájából sem okulva újabb jelet követelnek.

A letáborozni akarás abban nyilvánul meg, hogy a kinyilatkoztatásra alapozva az ember kiépít egy vallási rendszert a maga intézményeivel és hivatalnokaival, s ezek olajozott működésében látva a vallás célját, mintegy földi örökkévalóságot teremt, ahol Isten ezentúl legfeljebb hivatkozási alap, de inkább ürügy csupán. Egyfajta ájult állapot ez: a szervezet életfenntartáshoz szükséges funkciói működnek, de hiányzik az értelem, a szellem aktivitása. Ha ez tartósan így marad, előbb-utóbb megszűnnek az életjelenségek. A próféták látomásai, jövendölései ebből a tetszhalott állapotból ráznak föl újra meg újra, hogy visszaállítsák az eredeti, élő kapcsolatot Isten és népe között, hogy az ember lássa a megnyílt eget, ahogy István látta.

A másik fajta hozzáállás a jelek követelése, a szüntelen bizonyítékra várás szintén halálhoz vezet, mert pontosan a hitet, a reményt és a szeretetet öli meg. Két ember szerelmét, szeretetét is meg tudja fojtani az a fajta bizalmatlanság, amely képtelen észrevenni és értékelni a diszkrét, mégis oly beszédes jeleket, s helyettük biztosítékot, garancialevelet vár, s ugyanez mérgezi meg és teszi tönkre az Istennel való kapcsolatunkat.

Jézus ezzel szemben a mai Evangéliumban arról a kenyérről beszél, amely Isten szeretetének legnagyobb jele a világban.

Olyan jel, amely fönséges, méltóságában sem sújt a földre, hanem inkább fölemel, föl a bizalom és ingyenesség világába, ahol Istent az ember lélekben és igazságban képes imádni.